

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 113/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., B., zastúpeného advokátkou Mgr. A. C., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 303/2006 z 27. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. februára 2008 doručená sťažnosť P. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. A. C., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a na spravodlivý súdny proces upravených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj svojho práva na spravodlivé prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 303/2006 z 27. novembra 2007. Namietané uznesenie najvyššieho súdu bolo vydané v dovolacom konaní.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom na začatie konania zo 17. augusta 2004 podaným Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) domáhal náhrady škody s príslušenstvom spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu proti žalovanému Slovenskej republike - Ministerstvu financií Slovenskej republiky. Okresný súd rozsudkom č. k. 20 C 132/2004-14 zo 16. mája 2006 návrh sťažovateľa zamietol.

Proti označenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) odvolacie konanie uznesením sp. zn. 15 Co 171/2006 z 12. septembra 2006 zastavil z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku.

Proti označenému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd namietaným uznesením tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol. Podľa sťažovateľa najvyšší súd týmto uznesením porušil jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ odôvodňuje svoju sťažnosť tým, že ním „*podaný návrh začatie konania bol v čase podania na súd oslobodený od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb. osudných poplatkoch. V zmysle ust. § 4 ods. 3 toho istého zákona, sa vecné oslobodenie od súdneho poplatku na sťažovateľom podaný návrh na začatie konania vzťahuje súčasne aj na konanie o odvolaní, dovolaní, obnove konania a výkon rozhodnutia. Od podania návrhu na začatie konania, ako i počas celej doby trvania konania o sťažovateľovom návrhu, až do podania tejto ústavnej sťažnosti, nedošlo v znení ustanovenia § 4 ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb. k žiadnym zmenám.*

Zásadu ustanovenú v § 4 ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, platnú v čase podania sťažovateľovho návrhu na začatie konania zákonodarca neupravuje, nemení ani neruší v žiadnej zmene alebo doplnení akéhokoľvek právneho predpisu, ktorý sa dotýka

zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Z uvedeného je zrejmé, že skutočnosťou rozhodujúcou pre posúdenie oslobodenia súdneho konania vo veciach náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom ako celku, vrátane konania o odvolaní, dovolaní a pod. je dátum podania návrhu na začatie konania, t. j. návrhu v zmysle ust. § 82 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, a to vo vzťahu k obsahu § 4 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Teda, či v čase podania návrhu na začatie konania bol v § 4 ods. 1 daný zákonný dôvod pre oslobodenie konania od súdneho poplatku alebo nebol. V právnej veci sťažovateľa je preukázané a nepochybné, že v čase podania predmetného návrhu na začatie konania bol v ust. § 4 ods. 1 v písm. c) zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, daný dôvod pre oslobodenie podaného návrhu od súdneho poplatku.

S poukazom na už uvedené ust. § 4 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a na ústavný princíp právnej istoty, nemožno podľa sťažovateľa v priebehu súdneho konania meniť režim oslobodenia od súdneho poplatku v jeho jednotlivých procesných fázach, ktorými sú aj konanie o odvolaní, dovolaní, obnove konania a výkon rozhodnutia.

Zmena zákona o súdnych poplatkoch, zavedená zákonom č. 621/2005 Z. z., ktorá odstránila z § 4 ods. 1 oslobodenie súdneho konania vo veciach náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom od súdneho poplatku, môže byť podľa sťažovateľa aplikovaná len na návrhy na začatie konania v zmysle ust. 82 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré boli podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona, t. j. od 01. 01. 2006“.

Podľa názoru sťažovateľa potvrdzuje jeho právne závery „aj opatrenie zákonodarcu premietnuté do zákona č. 511/2007 Z. z., ktorým sa dopĺňa zákon č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších zmien a doplnkov o ust. § 18b, a ktorým sa odstraňujú doterajšie nezrovnalosti výkladu, v súvislosti so súdnym poplatkom za žalobu o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, resp. s oslobodením od tohto súdneho poplatku“.

Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd v namietanom uznesení dopustil pri interpretácii

§ 18 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“) zjavného omylu vedúcemu „k zrejmému rozporu s podstatou súdnej a inej právnej ochrany a práva na spravodlivý proces, garantovaných Ústavou SR“.

Zo strany najvyššieho súdu ide podľa sťažovateľa „o takú interpretáciu zákonného ustanovenia, ktorá sa v žiadnom prípade nedá z príslušného ustanovenia racionálne a logicky vyvodiť. Možnosť racionálneho pochopenia významu právnych noriem je zároveň nevyhnutným predpokladom existencie právneho štátu a právnej istoty. Bez toho, aby mohol byť obsah právnych noriem ich adresátmi racionálne pochopený, a teda aj racionálne predvídateľný, si verejná moc nemôže nárokovať, aby bolo právo rešpektované a dodržiavané. Pri interpretácii právnych noriem musia orgány aplikácie práva tiež nevyhnutne použiť racionálne a logické postupy. Požiadavka dodržania logických princípov a zásad pri interpretácii a aplikácii právnej normy všeobecným súdom je jednou zo základných zásad vyplývajúcich z ústavy. Ak však všeobecný súd pri aplikácii a interpretácii právnej normy poruší princípy logiky, bez rešpektovania ktorých nemožno hovoriť o racionalite, predvídateľnosti a legitimité práva, nemožno v žiadnom prípade konštatovať, že interpretácia práva všeobecným súdom bola v súlade s ústavou. Taká interpretácia zákonného ustanovenia, ktorá je v rozpore s princípmi racionálneho a logického uvažovania, zásadne popiera účel a význam zákonného ustanovenia. Rozpor právneho záveru všeobecného súdu s princípmi logiky je jeden z najzjavnejších prípadov arbitrárnosti súdneho rozhodnutia všeobecného súdu“.

Opierajúc sa o uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti vydal tento nález:

„Základné právo P. K..., trvalo bytom B. na súdnu a inú právnu ochranu a na spravodlivý súdny proces, upravené v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR bolo rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. novembra 2007, sp. zn.: 3 Cdo 303/2006 porušené.

Základné právo P. K..., trvalo bytom B. upravené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené.

Ústavný súd SR uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. novembra 2007, sp. zn.: 3 Cdo 303/2006 ruší a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia za dva právne úkony á 3.176,- Sk, a 2x režijný paušál á 190,- Sk, t. j. spolu 6.732,- Sk na účet advokátky Mgr. A. C., vedený v..., 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 *mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 *mutatis mutandis* I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Opierajúc sa o uvedené právne východiská ústavný súd predbežne prerokoval aj sťažnosť sťažovateľa.

Zo sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je právny názor sťažovateľa, podľa ktorého najvyšší súd v namietanom uznesení zjavne nesprávne interpretoval dotknuté ustanovenia zákona č. 71/1992 Zb. (konkrétne najmä § 4 ods. 1 a 3 v spojení s § 18 ods. 2 a § 18b v znení účinnom v relevantnom čase), čím došlo k ústavne nesúladnému výkladu právnej úpravy. V dôsledku tejto interpretácie došlo podľa sťažovateľa aj k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru.

Z uvedeného vyplýva, že úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či interpretácia dotknutých ustanovení zákona č. 71/1992 Zb. uplatnená v namietanom uznesení ústavného súdu nebola svojvoľná a či je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

V relevantnej časti odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu sa okrem iného uvádza:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu spisu zistil, že žalobca podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu dňa 26. júla 2006, t. j. v čase, kedy už konanie vo veci náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci nebolo vecne oslobodené od súdneho poplatku...

Vzhľadom na obsah dovolania v predmetnej veci bola pre posúdenie poplatkovej povinnosti žalobcu podstatnou otázkou, či na odvolanie proti rozsudku podanom po účinnosti zákona č. 621/2005 Z. z., v konaní začatom dňa 20. augusta 2004, t. j. v čase, keď konanie o náhradu škody z nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu bolo oslobodené od súdneho poplatku (§ 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb. v znení platnom v čase podania žaloby), sa má použiť tá časť ustanovenia § 18 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, ktorá postup podľa predpisov platných a účinných do 31. decembra 2005 obmedzuje len na úkony navrhnuté pred 1. januárom 2006 alebo druhá časť tohto ustanovenia, ktorá ponecháva pôvodný spôsob (ne)spoplatňovania pre celé konanie začaté pred 1. januárom 2006. Najvyšší súd Slovenskej republiky pritom dospel k názoru, že krajský súd túto otázku zodpovedal správne. ...

V § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. je vymedzený predmet právnej úpravy tohto zákona tak, že súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konania súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len „poplatkový úkon“) uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „sadzobník“), ktorý tvorí prílohu tohto zákona. V odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie (§ 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb.). Podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie

poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ. Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie v jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní (§ 6 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb.). Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti. (Vychádzajúc z citovaného ustanovenia pod pojem návrh v zmysle tohto ustanovenia treba subsumovať aj pojem odvolanie).

Z ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. v znení zákona č. 621/2005 Z. z. vyplýva, že ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania, odvolania alebo dovolania, súd vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote desiatich dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený.

Pri výklade prechodného ustanovenia § 18 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. v znení zákona č. 621/2005 Z. z. treba vychádzať z tohto, že zmyslom tejto úpravy bolo vyňať niektoré úkony alebo konania z režimu spoplatňovania založeného zákonom č. 621/2005 Z. z., pričom určujúcim hľadiskom pre dopad uvedenej úpravy na konkrétnu vec je potom splatnosť príslušného poplatku po 1. januári 2006 (teda po účinnosti zákona č. 621/2005 Z. z.), hoci úkon, ktorý sa má inak spoplatniť, bol navrhnutý alebo príslušné konanie bolo začaté ešte pred 1. januárom 2006.

Z citovaných ustanovení § 18 ods. 2 a § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. je zrejmé, že tento zákon dôsledne rozlišuje medzi poplatkom za úkon a poplatkom za konanie súdu. Z citovaného ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. v znení zákona č. 621/2005 Z. z. vyplýva, že dôsledkom nezaplatenia súdneho poplatku za odvolanie je zastavenie odvolacieho konania.

So zreteľom na uvedené pri posudzovaní poplatkovej povinnosti žalobcu za odvolanie podané po nadobudnutí účinnosti zákona č. 621/2005 Z. z. treba vychádzať z toho, že odvolanie je procesný návrh účastníka urobený v už začatom konaní, je návrhom na začatie osobitného odvolacieho konania, s ktorým zákon o súdnych poplatkoch spája vznik poplatkovej povinnosti odvolateľa (§ 5 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.). Poplatková povinnosť teda účastníkovi vznikne okamihom, kedy nastane právna skutočnosť, s ktorou

zákon spája vznik povinnosti zaplatiť súdny poplatok, t. j. podaním odvolania, pričom súdny poplatok sa podaním odvolania stal aj splatným (§ 8 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.).

Je nepochybné, že odvolanie je procesným úkonom navrhnutým účastníkom, ku ktorému v prejednávanej veci došlo dňa 26. júla 2006, t. j. po nadobudnutí účinnosti zákona č. 621/2005 Z. z., ktorý novo stanovil poplatkovú povinnosť zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom vo výške 3000,- Sk, kedy žalobcovi vznikla poplatková povinnosť za odvolanie a kedy sa stal aj súdny poplatok za odvolanie splatným (§ 5 ods. 1, § 6 ods. 2, § 8 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.). Vzhľadom na uvedené nie je možné prisvedčiť správnosti názoru dovolateľa, že odvolanie nepodlieha spoplatneniu vzhľadom k času začatia konania pred 1. januárom 2006, t. j. pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 621/2005 Z. z., kedy konanie o náhradu škody bolo vecne oslobodené od súdneho poplatku.

Ak preto odvolací súd postupom podľa § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov odvolacie konanie zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku, rozhodol správne a neodňal žalobcovi právo, aby jeho vec bola prejednaná v odvolacom konaní v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.»

Sumarizujúc právne názory vyjadrené v namietanom uznesení najvyššieho súdu možno konštatovať, že najvyšší súd oprel svoj záver o odmietnutí dovolania sťažovateľa predovšetkým o tieto východiská:

- a) podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. sa súdne poplatky vyberajú za jednotlivé úkony alebo konania súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry,
- b) ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie v jednom stupni,
- c) z § 18 ods. 2 a § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. vyplýva, že tento zákon dôsledne rozlišuje medzi poplatkom za úkon a poplatkom za konanie súdu,
- d) z § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. v znení zákona č. 621/2005 Z. z. vyplýva, že dôsledkom nezaplatenia súdneho poplatku za odvolanie je zastavenie odvolacieho konania,
- e) odvolanie je procesný návrh účastníka urobený v už začatom konaní, t. j. je návrhom na začatie osobitného odvolacieho konania, s ktorým zákon o súdnych poplatkoch spája

vznik poplatkovej povinnosti odvolateľa (§ 5 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.),
f) v danej veci došlo k podaniu odvolania 26. júla 2006, t. j. po nadobudnutí účinnosti zákona č. 621/2005 Z. z., ktorý novo ustanovil poplatkovú povinnosť zo žaloby o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom v sume 3 000,-- Sk, pričom vtedy žalobcovi vznikla poplatková povinnosť za odvolanie a vtedy sa stal aj súdny poplatok za odvolanie splatným (§ 5 ods. 1, § 6 ods. 2, § 8 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.).

Podľa názoru ústavného súdu sú uvedené východiská, o ktoré najvyšší súd oprel uznesenie sp. zn. 3 Cdo 303/2006 z 27. novembra 2007, z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné. Označené uznesenie, ktoré je založené na uvedených východiskách, je riadne odôvodnené, pričom v ňom uplatnený výklad dotknutých ustanovení zákona č. 71/1992 Zb. nemožno považovať za svojvoľný. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné totiž uvažovať len vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), čo sa v danom prípade nestalo. Preto podľa názoru ústavného súdu nemohlo namietaným uznesením najvyššieho súdu dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy ani jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 ústavy.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní je jej zjavná neopodstatnenosť. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenal, že vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti už viackrát vyslovil, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta porušenie základných práv, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Opierajúc sa o uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že je zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2008